

Sygn. akt I C 1466/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 stycznia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Bogusław Glinka

Protokolant: Beata Olewińska

po rozpoznaniu w dniu 28 stycznia 2016 roku na rozprawie

sprawy z powództwa (...)W.

przeciwko **G. Ł.**

o zapłatę 701,12 zł

oddala powództwo.

UZASADNIENIE

Powód (...)W. wniósł w elektronicznym postępowaniu upominawczym o zasądzenie od pozwanego G. Ł. kwoty 701,12 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 13.08.2015 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu w wysokości 210,30 zł.

Na uzasadnienie żądania wskazał, że pozwany i (...) spółka z o.o. spółka komandytowo-akcyjna (S.K.A.) w dniu 11.03.2014 r. zawarli umowę pożyczki o nr (...), na mocy której pozwany otrzymał określoną kwotę pieniężną. Umowa pożyczki została zawarta drogą elektroniczną, w tym pozwany zaakceptował ramową umowę pożyczki. Po zweryfikowaniu konta bankowego pozwanego wierzyciel pierwotny dokonał przelewu kwoty pożyczki. Pozwany nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania, wobec czego kwota należności głównej wraz z odsetkami za opóźnienie stała się wymagalna. Ponieważ pozwany nie dokonał zapłaty należności w dniu 04.12.2014 r. spółka (...) dokonała przelewu wierzytelności na powoda. Powód wezwał pozwanego do zapłaty, jednak zadłużenie dotychczas nie zostało uregulowane. Zadłużenie pozwanego wynosi 701,12 zł, w tym należność główna 600 zł i skapitalizowane odsetki w wysokości 101,12 zł. W dniu 13.08.2015 r. powód wystawił dokument nazwany „Wyciągiem z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr S/414/2/ (...) mający potwierdzać istnienie zobowiązania pozwanego.

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie w dniu 21 września 2015 r. pod sygn. akt VI Nc-e 1579279/15 stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w Dzierżoniowie.

Po przekazaniu sprawy pozwany uzupełnił braki formalne pozwu w trybie art. 505³⁷ § 1 k.p.c. podtrzymując żądanie w całości.

Pozwany nie stawił się na rozprawę w dniu 28 stycznia 2016 r., nie składał uprzednio żadnych wyjaśnień i nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności, w związku z czym - po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, gdyż okoliczności faktyczne przytoczone w pozwie, w zestawieniu z dołączonymi dokumentami, budziły uzasadnione wątpliwości - Sąd wydał wyrok zaoczny.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód jest funduszem inwestycyjnym wpisanym do rejestru funduszy inwestycyjnych prowadzonego przez Sąd Okręgowy w Warszawie pod nr (...) 211, a zarządzającym tym funduszem jest (...) Towarzystwo Funduszy Inwestycyjnych S.A. we W..

Dowód: wyciąg z rejestru z dnia 13.03.2015 r.

W dniu 04.12.2014 r. (...) spółka z o.o. SKA w W. zawarła z powodem umowę przelewu wierzytelności, której przedmiotem, zgodnie § 2 ust. 1 i 2 były niesporne i wymagalne wierzytelności pieniężne szczegółowo określone w załączniku nr 5, wynikające z tytułu umów pożyczek.

Ponadto w § 5 umowy zastrzeżono, że wierzytelności przechodzą na Fundusz z dniem zawarcia umowy pod warunkiem zapłaty ceny.

Aneksiem z dnia 24.02.2015 r. zmieniono umowę w zakresie wartości i ilości wierzytelności objętych przelewem poprzez objęcie ich załącznikiem nr 1 do Aneksu, według stanu na dzień 31.10.2014 r.

Dowód: umowa przelewu wierzytelności z 04.12.2014 r. wraz z aneksem nr (...) i wyciągiem z elektronicznego załącznika do umowy cesji

Z datą 27.07.2015 r. sporządzone zostało przez (...) S.A. wezwanie do zapłaty kwoty 1203,77 zł adresowane do pozwanego G. Ł.. Następnie w dniu 13.08.2015 r. powód wystawił „Wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr S/414/2/ (...), w którym oświadczył, na podstawie swych ksiąg rachunkowych, że w dniu 2014-12-04 nabył od (...) sp. z o.o. S.K.A. wierzytelność wobec dłużnika G. Ł., zam. ul. (...), (...)-(...) B., wynikającą z umowy pożyczki o nr (...), a wysokość zobowiązania dłużnika na dzień wystawienia wyciągu wynosiła łącznie 701,12 zł, w tym należność główna 600 zł i odsetki 101,12 zł.

Dowód: wezwanie do zapłaty z 27.07.2015 r.

wyciąg z ksiąg rachunkowych z 13.08.2015 r.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Powód nie wykazał istnienia zobowiązania po stronie zbywcy wierzytelności, czyli zawarcia umowy pożyczki przez pozwanego oraz jej warunków, a także nie wykazał legitymacji procesowej czynnej w niniejszej sprawie. Nie przedstawił bowiem kompletnych dowodów na przejście na niego wierzytelności wobec pozwanego G. Ł. z (...) sp. z o.o. S.K.A. Z umowy przelewu wierzytelności z dnia 04.12.2014 r. wynika tylko ogólnie sprzedaż wierzytelności (o nieujawnionym składzie i wartości), które miały być określone w Załączniku nr 5, w brzemieniu ustalonym w załączniku nr 1 do Aneksu nr (...). Nie przedstawiono jednak żadnego ze wskazanych załączników, ograniczając się do wydruku wygenerowanego wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 04.12.2014 r. bez wskazania, czy jego treść ustalona została w załączniku nr 5 do umowy głównej, czy też w załączniku nr 1 do aneksu nr (...). Ponadto w wyciągu tym zobowiązanie składało się z następujących kwot: 600 zł tytułem kapitału, 66,50 zł odsetki, 90 zł koszty, co łącznie dało 756,50 zł. Z kolei wezwanie do zapłaty adresowane do pozwanego, wystawione przez (...) S.A. zawierało żądanie zapłaty zadłużenia w wysokości 1203,77 zł. Z kolei zgodnie z § 5 umowy przelewu przejście wierzytelności uzależnione było od warunku zawieszającego, a mianowicie zapłaty ceny przez powoda na rzecz zbywcy. Jednak nie przedstawiono dowodu ziszczenia się warunku.

Dokument nazwany „Wyciągiem z ksiąg rachunkowych funduszu”, który wskazywany był w pozwie jako dowód istnienia zobowiązania pozwanego wobec zbywcy wierzytelności, następnie jej przelewu na powoda i obowiązku spełnienia świadczenia przez pozwanego na rzecz powoda, nie jest w istocie „wyciągiem z ksiąg rachunkowych”, gdyż nie zawiera wszystkich danych obejmujących operację gospodarczą zaewidencjonowaną w tych księgach (według ustawy o rachunkowości). Zresztą, wbrew tytułowi, z jego treści wprost wynika, że zawiera on jedynie oświadczenie

powoda stwierdzające na podstawie jego ksiąg rachunkowych nabył on od (...) sp. z o.o. S.K.A. wierzytelność wobec pozwanego, która na dzień wystawienia tytułu stanowiła kwotę 701,12 zł.

Jak wynika z utrwalonego orzecznictwa wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu inwestycyjnego, o jakim mowa w art. 194 § 1 ustawy o funduszach inwestycyjnych, nie stanowi ani dokumentu urzędowego w niniejszej sprawie, ani nie jest dowodem istnienia zobowiązania pozwanego, a co najwyżej zaewidencjonowania transakcji nabycia wierzytelności przez powoda w swoich księgach rachunkowych. Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 11 lipca 2011 r. sygn. akt P 1/10 uznał art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta za niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Z kolei Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w postanowieniu z dnia 15 lutego 2013 r. sygn. akt I ACz 284/13 stwierdził, że: „Oświadczenie funduszu li tylko potwierdzające istnienie wierzytelności i nabycie ich przez fundusz nie mieści się w kategorii dokumentów urzędowych wymienionych w art. 194 ustawy z 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i w konsekwencji nie może stanowić wystarczającej podstawy do wykazania przejścia uprawnień na następcę, stosownie do treści art. 788 § 1 k.p.c.” Z uzasadnienia cytowanego orzeczenia wynika także, że „treść przedmiotowego wyciągu przedłożonego przez wierzyciela w niniejszej sprawie może stanowić co najwyżej oświadczenie Funduszu o nabyciu wierzytelności od określonego wierzyciela, w oznaczonej wysokości. Przepis art. 194 u.f.i. walor dokumentu urzędowego przyznaje wprawdzie także takiemu oświadczeniu funduszu o nabyciu wierzytelności od określonego wierzyciela, w oznaczonej wysokości, to jednak wyłącznie wówczas, gdy zawiera ono: zobowiązania funduszu, zwolnienia ze zobowiązań, zrzeczenie się praw, pokwitowanie odbioru należności. Tym samym oświadczenie funduszu li tylko potwierdzające istnienie wierzytelności i nabycie ich przez fundusz nie mieści się w kategorii dokumentów urzędowych wymienionych w art. 194 tej ustawy i w konsekwencji nie może stanowić wystarczającej podstawy do wykazania przejścia uprawnień na następcę, stosownie do treści art. 788 § 1 k.p.c.”

Orzecznictwo to Sąd Rejonowy w pełni podziela i przyjmuje za podstawę stanowiska w niniejszej sprawie, uznając że powód nie wykazał legitymacji procesowej czynnej, a więc po pierwsze, skutecznego przelewu na jego rzecz wierzytelności dochodzonej pozwem, ale przede wszystkim nie wykazał istnienia tej wierzytelności po stronie zbywcy wierzytelności, gdyż nie przedstawił umowy pożyczki nr (...), jaką pozwany miał zawrzeć ze zbywcą wierzytelności, ani żadnego dowodu jej zawarcia drogą elektroniczną, a także wypłaty kwoty pożyczki pozwanemu. Dodatkowo należy wskazać, że wielkość zobowiązania pozwanego wskazywana w każdym z przedłożonych przez powoda dokumentów była inna, a mianowicie w wyciągu z załącznika do umowy cesji wskazano kwoty stanowiące sumę 756,50 zł, w wezwaniu do zapłaty przez (...) S.A. kwotę 1203,77 zł, a w wyciągu z ksiąg rachunkowych kwotę 701,12 zł i nie wyjaśniono przyczyn tych różnic. Biorąc pod uwagę brak umowy pożyczki, a tym samym możliwości ustalenia warunków jej ewentualnego zawarcia, niemożliwa jest także ocena prawidłowości wyliczenia dochodzonego roszczenia.

Reasumując należy wskazać, że powód winien wykazać istnienie wierzytelności i swoje do niej prawo, skoro wywodzi z tych faktów skutki prawne w postaci zobowiązania pozwanego do świadczenia na jego rzecz określonej kwoty (art. 6 k.c.). Ponadto wezwanie do zapłaty nie zostało poświadczane za zgodność z oryginałem, co ujmuje mu walor poświadczenia urzędowego, a nadto nie wykazano, by zostało doręczone lub wysłane do adresata.

Z tych względów powództwo podlegało oddaleniu.

Skoro powód przegrał proces, to stosownie do art. 98 k.p.c. nie należy mu się zwrot kosztów procesu. Nie został zobowiązany do ich zwrotu przeciwnikowi, dlatego, że przeciwnik takich kosztów nie poniósł.

Mając powyższe argumenty na względzie Sąd orzekł jak sentencji wyroku zaocznego.